

Βίοι Ἐπαρέτων Μορφῶν

«Εἰσῆλθον
εἰς τὴν χαρὰν...

...τοῦ Κυρίου
αὐτῶν»

■ Τὸ Ρωσικὸ «Νέον Μαρτυρολόγιον» συνεχῶς ἐμπλουτίζεται

Ὁ Ρῶσος Ἱερομάρτυς Κωνσταντῖνος ὁ Νέος

† 26η Ὀκτωβρίου 1918

Ἡ θαυμαστὴ εὑρεσις τῶν ἀδιαφθόρων Λειψάνων Αὐτοῦ

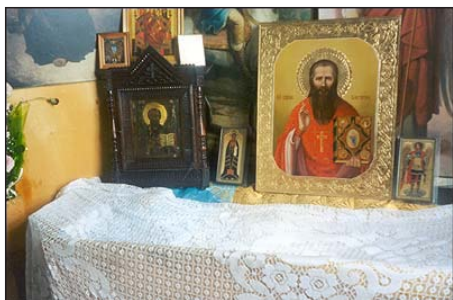
Τὴν 31η Μαΐου/13ην Ἰουνίου 2001, οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ Κιρζεμάνι, στὴν περιοχὴ Μπολσόγιε Ἰγνάτιεβο (Большое Игнатово), τῆς Μορντοβίας τῆς Ρωσικῆς Ὁμοσπονδίας, ἀξιώθηκαν μιᾶς μεγάλης εὐλογίας: ἀνεκάλυψαν μὲ θαυμαστὸ τρόπο τὰ ἱερὰ μαρτυρικὰ Λείψανα τοῦ πατρὸς Κωνσταντίνου Ποντγκόρσκυ (Константин Подгорский), ὁ ὁποῖος ἐφονεύθη ἀπὸ τοὺς Μπολσεβίκους τὸ 1918.

Ὁ π. Κωνσταντῖνος
μὲ τὴν Πρεσβυτέρα του
καὶ τὰ τρία τέκνα των.

Ὁ Ἐφημέριος τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ, π. Ἀλέξανδρος Νικίτιν, ἐρευνουῖσε γιὰ τὸ μέρος τῆς ταφῆς του ἐπὶ ὀκτῶ ἔτη. Μὲ τὴν βοήθεια τῶν κατοίκων τῆς περιοχῆς ἀνοιξε ἕναν τάφο στὸ Κοιμητήριο τοῦ χωριοῦ, ὁ ὁποῖος ἐθεωρεῖτο ὅτι εἶναι αὐτὸς τοῦ Ἱερέως. Μόλις ἀνοίχθηκε ὁ τάφος, μία πηγὴ ὕδατος ἀνέβλυσε κάτω ἀπὸ τὸ φέρετρο πὺ περιεῖχε τὰ λείψανα τοῦ Ἱερέως! Οἱ ἐνοριῖτες πιστεύουν, ὅτι πρόκειται περὶ θαύματος, πὺ θὰ ἐπισπεύση τὴν Διακήρυξι τῆς Ἀγιότητος τοῦ Ἱερέως ὡς Μάρτυρος τῆς Πίστεως.

Τὰ Λείψανα τοῦ Ἱερέως ἀνέδιδαν εὐῶδες μύρο. Ἄν καὶ ἔμει-

Τὸ φέρετρο τοῦ π. Κωνσταντίνου.

ναν στὴν γῆ γιὰ 83 χρόνια, εἶχαν διατηρηθῆ σὲ ἐξαιρετικὰ καλὴ κατάστασι. **Τὸ** δέρμα, τὰ ὀστᾶ, τὰ νύχια καὶ τὰ μαλλιά δὲν εἶχαν ὑποστῆ καμμίαν φθορά. **Σύμφωνα** μὲ τὴν Παράδοσι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ ἀδιαφθορία τῶν Λειψάνων ἀποτελεῖ μία ἀπόδειξι Ἀγιότητος.

Ὁ π. Ἀλέξανδρος ἐπίσης θεωρεῖ ὡς θαῦμα τὸ γεγονός, ὅτι εὗρεθσαν τὰ Λείψανα ἀμέσως, ἂν καὶ δὲν εἶχαν ἀξιόπιστες πληροφορίες ἕως καὶ τὴν τελευταία στιγμή.

«Τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἔβρεχε πολὺ, ἀλλὰ πρὶν τὰ φτυάρια ἀρχίσουν τὴν δουλειά τους ἡ βροχὴ σταμάτησε καὶ ὁ ἥλιος ἔλαμψε», εἶπε ὁ π. Ἀλέξανδρος. *«Μόλις ἀφαιρέσαμε τὸ γρασίδι, ὅλοι ἀμέσως αἰσθανθήκαμε τὴν εὐωδιά τοῦ μύρου. **Τὸ** ὠσφράνθηκα ἀμέσως, ἀλλὰ παρέμεινα σιωπηλός, ὥσπου οἱ βοηθοί μου ἄρχισαν νὰ τὸ συζητοῦν».*

Ἐπὶ τοῦ παρόντος, τὰ Λείψανα τοῦ π. Κωνσταντίνου Πονηγκόρσκου εἶναι τοποθετημένα στὸν Ναὸ τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ...

Ὁ π. Ἀλέξανδρος ἄρχισε τὴν ἔρευνά του τὸ 1992. **Λίγες** ἡμέρες πρὶν τὰ Χριστούγεννα εὐλόγησε τὴν οἰκία ἐνὸς ἐνοριτοῦ, ὁ ὁποῖος τὴν ὥρα τοῦ κεράσματος, ἄρχισε νὰ ἐξιστορῇ τὴν τοπικὴ παράδοσι γιὰ τὸν Ἱερέα, ὁ ὁποῖος ἐφονεύθη ἀγρίως ἀπὸ τοὺς Μπολσεβίκους. *«Τοῦ ἔβαλαν χαλινὸ καὶ τὸν περιέφεραν ὅλη τὴν ἡμέρα»,* εἶπε. **Ὁ** Ἱερέας ἄρχισε νὰ ἐρωτᾷ τοὺς γέροντες τοῦ χωριοῦ γιὰ τὰ σχετικὰ μὲ τὸν Ἱερομάρτυρα. **Τότε** ὑπῆρχε μόνο ἓνα πρόσωπο ἀκόμη ἐν ζωῇ ποὺ τὸν θυμόταν. **Ἐπρόκειτο** γιὰ τὴν Ἀναστασία Ντόλγκοβα, ἡ ὁποία ἤδη ἔχει κοιμηθῆ. **Ἡ** Ἀναστασία ἦταν δέκα ἐτῶν, ὅταν ἐφονεύθη ὁ π. Κωνσταντίνος. **Θυμόταν,** ὅτι οἱ ἐνοριῖτες τὸν ἀγαποῦσαν πάρα πολὺ καὶ τὸν θεωροῦσαν προορατικό...

* * *

Ὁ Πρωτοπρεσβύτερος Κωνσταντίνος κατοικοῦσε στὸ Μπολσόγιε Ἰγνάτιεβο καὶ ὑπηρετοῦσε ὡς Ἐφημέριος στὸ γειτονικὸ χωριὸ Κιρζεμάνυ (Киржеманы). **Ἦ**πῆρξε ζηλωτῆς ἐφημέριος, ὁ ὁποῖος, ἂν καὶ εἶχε στὴν κατοχὴ του πολλὰ χωράφια, δὲν διέθεσε ποτὲ τὰ κέρδη του στὰ δέκα τέκνα του, ἀλλὰ στὴν ἀνέγερσι σχολείων, στὰ ὁποῖα μάλιστα ἐδίδασκε ὁ ἴδιος ἀνάγνωσι καὶ γραφή.

Ὁ τόπος ὅπου ὑπῆρχε ἡ Ἐκκλησία
στὴν ὁποία λειτουργοῦσε
ὁ π. Κωνσταντῖνος,
(σημ. Νηπιαγωγεῖο).

Τόσο ὁ π. Κωνσταντῖνος ὅσο καὶ ἡ Πρεσβυτέρα του ἦσαν πολὺ ἀγαπητοὶ στοὺς κατοίκους τῆς περιοχῆς.

Λέγεται, ὅτι ὁ ἴδιος εἶχε προικισθῆ μετὰ τὸ διορατικὸ χάρισμα νὰ βλέπη τὶς κρυμμένες ἀμαρτίες τῶν ἐξομολογουμένων, νὰ τὶς ἀποκαλύπτῃ καὶ μετὰ τὸν τρόπο αὐτὸ νὰ τοὺς φέρνῃ ὅλους σὲ μετάνοια.

Μετὰ τὴν ἐκτέλεσι τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας († 4.7.1918), ὁ π. Κωνσταντῖνος ἄρχισε νὰ ἐπιτελῆ ἐπιμνημόσυνες δεήσεις γιὰ τὸν Τσάρο. **Ἐ**πίσης ἐκήρυττε, ὅτι εἶναι ἄδικο νὰ ζημιώνωνται οἱ χωρικοί, οἱ ὁποῖοι ζοῦσαν καὶ ἐργάζονταν μετὰ τιμιότητα, ἀπὸ τοὺς Μπολσεβίκους, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἄρπαζαν τὶς σοδειὲς καὶ τὰ ὑπάρχοντα. **Ο**ἱ ἐνέργειές του αὐτὲς ἤγειραν ἐναντίον του τὴν ὀργὴ τῶν τοπικῶν παραγόντων τοῦ κόμματος, ἡ ὁποία κορυφώθηκε τὴν 25ῃ Ὀκτωβρίου τοῦ 1918.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, οἱ ἀπεσταλμένοι τῶν ἐπαναστατῶν ἐφθάσαν στὸ Κιρζεμάνυ ὄχι μόνον γιὰ νὰ ἐορτάσουν τὴν πρώτη ἐπέτειο τῆς Ὀκτωβριανῆς Ἐπαναστάσεως, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἐντολὴ νὰ κατὰσχουν ἓνα μέρος ἀπὸ τὴν σοδεὶὰ τῶν ἀγροτῶν γιὰ τὶς ἀνάγκες τῶν ἐπαναστατῶν. **Ο**ἱ περισσότεροὶ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ δὲν παρευρέθησαν στὴν ἐπετειακὴ ἐορτῆ, ἀλλὰ μετέβησαν στὸν Ναὸ γιὰ τὴν Θεία Λειτουργία πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

Ἦταν τέτοια ἡ μανία τῶν ἀπεσταλμένων, ὅταν ἔμαθαν τὸ συμβάν, ὥστε ἐφθασαν στὸ σημεῖο νὰ ἀρπάξουν ὅλη τὴν σοδεὶὰ τῶν ἀγροτῶν, ἀκόμη καὶ αὐτῶν, τῶν ὁποίων οἱ υἱοὶ ὑπηρετοῦσαν στὸν Κόκκινο Στρατό.

Τὴν ἐπομένη, τὸ στρατιωτικὸ προλεταριάτο ὤρμησε στὴν Ἐκκλησία. **Ἐ**σχισαν τὰ ἐνδύματα τοῦ π. Κωνσταντῖνου, τὸν ἔσυραν ἔξω στοὺς δρόμους μετὰ τὰ ἐσώρουχα καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν ξυλοκοποῦν βιαίως. **Τ**ὸν ἐκτύπησαν γιὰ ἀρκετὲς ὥρες, ὅπως χαρακτηριστικὰ διηγήθηκαν ἀργότερα στὰ παιδιὰ καὶ στὰ ἐγγόνια αὐτῶν κάτοικοι τοῦ χωριοῦ.

Ἄν καὶ ὁ π. Κωνσταντῖνος ἦταν ἀρκετὰ δυνατὸς καὶ θὰ μποροῦσε τουλάχιστον νὰ ἀντισταθῆ, ἐν τούτοις ἐπέλεξε νὰ ὑπομείνῃ ἕως τέλους τὸ μαρτύριο.

Ὁ Σταυρὸς
καὶ τὸ καρφί
εὑρέθησαν στὸ
φέρετρο τοῦ π.
Κωνσταντῖνου.

Λίγο αργότερα, μετὰ τὰ ἀλλεπάλληλα κτυπήματα τὸν ἐξανάγκασαν νὰ ζευχθῆ ὁ ἴδιος ἓνα κάρο καὶ τὸν περιέφεραν ἔτσι σὲ ὀλόκληρο τὸ χωριό. Ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ κλείσθηκαν ἔμφοβοι στὰ σπίτια τους.

Ὅταν ὁ π. Κωνσταντῖνος δὲν εἶχε ἄλλες δυνάμεις γιὰ νὰ σέρνῃ τὸ κάρο, τοῦ φόρεσαν ἓνα κολάρο ἀλόγου στὸ λαιμὸ καὶ τὸν ὠδήγησαν στὸ χωριό, ἐνῶ κτυποῦσαν αὐτὸν ἀλύπητα μὲ ἓνα μαστίγιο, ἀλλὰ καὶ μὲ ὅ,τιδῆποτε ἄλλο.

Τέλος, ἔσυραν αὐτὸν ἀπὸ τὰ μαλλιά μέχρι τὴν αὐλὴ τοῦ Ναοῦ καὶ τὸν ἐσταύρωσαν ἐπάνω στὴν πόρτα του.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ὁ γενναῖος καὶ ἀληθινὸς ποιμένας τῶν τοῦ Χριστοῦ προβάτων ἐτελειώθη διὰ μαρτυρίου τὴν 26ην Ὀκτωβρίου 1918.

Τὸ σῶμα τοῦ πατρὸς Κωνσταντίνου εἶχε ἐμφανῆ τὰ σημάδια τοῦ ξυλοδαμοῦ: τὸ κρανίον σπασμένο, ἓνα δάχτυλο ἀποκομμένο καὶ πολλὰ σημάδια ἀπὸ τὶς μαστιγώσεις...

Τὴν ἐπομένῃ, ὁ νεωκόρος καὶ ὁ φύλακας τοῦ Ναοῦ εὐρήκαν τὸ μαρτυρικὸ σῶμα καρφωμένο στὴν πόρτα καὶ τὸ κατέβασαν. Ἐνέδυσαν αὐτὸ μὲ τὰ ἱερατικὰ ἄμφια καὶ τὸν ἐναπόθεσαν μέσα σὲ ἓνα ξύλινο φέρετρο, μαζί μὲ ἓνα Εὐαγγέλιο καὶ τὰ καρφιά, μὲ τὰ ὅποια τὸν εἶχαν σταυρώσει.

Ἀφοῦ οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ κόμματος ἀπηγόρευσαν τὴν ταφὴ τοῦ π. Κωνσταντίνου στὴν κρύπτη τῆς Ἐκκλησίας, οἱ χωρικοὶ τὸν ἔθαψαν στὸ ἄκρο τοῦ κοιμητηρίου.

Μετὰ τὶς ἀπάνθρωπες αὐτὲς βιαιότητες οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ κόμματος δὲν ἐπέστρεψαν ὅμως στὸ προορισμό τους: ἔπεσε ἡ ἀμαξία τους στὸν πάγο καὶ σκοτώθηκαν ἅπαντες...

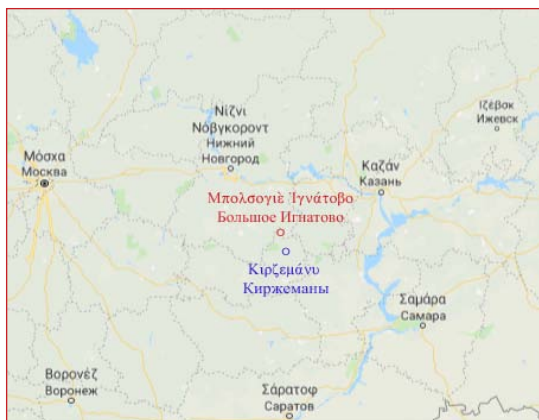
* * *

Ἡ γιὰ Ἀναστασία ἔδειξε στὸν π. Ἀλέξανδρο τὸν πιθανὸ τόπο τοῦ μνήματος τοῦ π. Κωνσταντίνου. Σὲ ἀκτῖνα δέκα μέτρων γύρω ἀπὸ τὸν πιθανὸ τόπο τοῦ μνήματός του, οἱ χωρικοὶ δὲν ἔθαψαν κανέναν συγγενῆ τους. Πολλοὶ πιστοὶ προσήρχοντο ἐκεῖ σὰν σὲ ἱερὸ τόπο καὶ ὑπῆρχαν περιπτώσεις ἰάσεως ἀσθενειῶν...

Γιὰ νὰ ὑπολογίσῃ τὸν ἀκριβῆ τόπο τοῦ μνήματος, ὁ π. Ἀλέξανδρος ἄρχισε νὰ ἐρωτᾷ καὶ ἄλλους μάρτυρες. Λίγο πρὶν εἶχε ἔλθει στὸ Μπολσόγιε Ἰγνάτιεβο ἡ Τατιάνα Τσупλένκοβα, 84 ἐτῶν, ἡ

Λειψανοθήκη
μὲ τὸ δάχτυλο
τοῦ π. Κωνσταντίνου.

όποια ἦταν δύο ἐτῶν, ὅταν ἐφονεύθη ὁ π. Κωνσταντίνος, ἀλλὰ ἐγνώριζε τὴν ἱστορία τοῦ Μάρτυρος Ἱερέως ἀπὸ τὶς θείες της, οἱ ὁποῖες ἦσαν πνευματικές του θυγατέρες. **Μία** ἀπὸ αὐτές, ἡ Εὐφημία, ἔδειξε κάποτε στὴν ἀνιψιά της τὸν τόπο τοῦ μνήματος.

Τὸ ἔτος 1957 ἡ Τατιάνα Τσупλένκοβα τοποθέτησε ἐκεῖ ἕναν σταυρό, ὁ ὁποῖος ὑπῆρχε μέχρι πρόσφατα. **Οἱ** προηγούμενοι τέσσερις ἢ πέντε σταυροί, οἱ ὁποῖοι εἶχαν τοποθετηθῆ, κατεστράφησαν ἀπὸ ἀντιπροσώπους τῶν σοβιετικῶν, ὁ δὲ τάφος τοῦ Ἱερέως βεβηλώθηκε πολλές φορές στὴν διάρκεια τῆς κομμουνιστικῆς κυριαρχίας.

Στὶς 31 Μαΐου 2001 ἐκ. ἡμ., ὁ π. Ἀλέξανδρος παρέλαβε τρεῖς κατοίκους τοῦ χωριοῦ γιὰ νὰ τὸν βοηθήσουν καὶ μετὰ τὴν τέλεσι Τρισαγίου, ἄρχισαν τὸ σκάψιμο. **Τὸ** φέρετρο βρέθηκε σὲ βάθος δύο μέτρων.

«Ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα ποὺ εἶχε προκληθῆ ἀπὸ τὴν μετακίνησι τοῦ σκεπάσματος τοῦ φερέτρου εἶδαμε τὶς μπότες του», εἶπε ὁ π. Ἀλέξανδρος. *«Μετὰ ἀπὸ 83 ἔτη δὲν εἶχαν σαπίσει καὶ ἔπρεπε νὰ τὶς χαλάσουμε γιὰ νὰ ἐλευθερώσουμε τὰ πόδια του. Μόλις ἀνασύραμε τὸ καπάκι τοῦ φερέτρου, μία πηγὴ κρυστάλλινου καθαροῦ νεροῦ ξεπήδησε ἀπὸ τὸ ἄνω μέρος τοῦ φερέτρου καὶ ἀπὸ τὸ κάτω τρεῖς μικρότερες πηγές ἄρχισαν νὰ ρέουν! Σχεδὸν λιποθύμησα καὶ ἄρχισε νὰ τρέμη ὄλο μου τὸ σῶμα! Ὁ Ἱερεὺς ἦταν μὲ τὰ ἄμφιά του καὶ μὲ τὰ χέρια του σταυρωμένα στὸ στήθος του. Στὸ ἀριστερό του χέρι κρατοῦσε σταυρὸ καὶ κάτω ἀπὸ τὸ δεξί του χέρι ἦταν ἕνα Εὐαγγέλιο, τὸ ὁποῖο ἀνοίξαμε καὶ ξεφυλλίσαμε. Τὸ ἄνω τμήμα τοῦ ὀστοῦ τῆς σιαγόνας του ἦταν διαλυμένο· στὰ χέρια του ἦσαν ὀρατὰ τὰ τρυπήματα τῶν καρφιῶν. Βρήκαμε τέσσερα σιδερένια καρφιὰ μέσα στὸ φέρετρο. Οἱ βοηθοί μου βοηθήθηκαν ἀπὸ τὸν Ἱερομάρτυρα: ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς θεραπεύθηκε ἀπὸ μία χρόνια ἀσθένεια ποὺ τὸν ἐβασάνιζε καὶ ἄλλος τὴν ἐπομένη ἀμέσως ἡμέρα βρῆκε λύσι σὲ κάποια προσωπικά του προβλήματα»!...*

* * *

Ὑστερα ἀπὸ μικρὸ χρονικὸ διάστημα, μὲ τὴν εὐλογία τοῦ ἐπιχωρίου Ἐπισκόπου, τὸ σκῆνωμα τοῦ π. Κωνσταντίνου μεταφέρ-

θηκε στο ἱερὸ Βῆμα τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ, στὸ Μπολσογιέ Ἰγνάτοβο.

Τὸ δὲ σπασμένο δάκτυλό του τοποθέτησαν σὲ εἰδικὴ Λειψανοθήκη, ἢ ὁποία φυλάσσεται στὸ ἱερὸ τοῦ Ναοῦ. **Ἔ**χει διατηρήσει τὴν εὐκαμψία του καὶ ἀναδύει ὑπερκόσμια εὐωδία...

Τὰ ἱερὰ Λείψανα τοῦ πατρὸς Κωνσταντίνου ἄρχισαν νὰ θεραπεύουν ἀκόμη καὶ μὴ ἰάσιμες ἀσθένειες, ὅπως παιδικὴ ἐγκεφαλικὴ παραλυσία, ἐπιληψία καὶ καρκίνο.

Ἄπ. Ἀλέξανδρος διηγεῖται ἓνα ἐκ τῶν πολλῶν περιστατικῶν τῶν ὁποίων ἀξιῶθηκε νὰ γίνῃ μάρτυρας:

«Ἐνα παιδάκι, τὸ ὁποῖο ἔπασχε ἀπὸ ἐγκεφαλικὴ παραλυσία μεταφέρθηκε μὲ τὸ ἀναπηρικὸ του ἀμαξίδιο ἐνώπιον τοῦ φερέτρου γιὰ νὰ προσκυνήσῃ τὰ ἱερὰ Λείψανα. Μόλις προσεκύνησε καὶ ἀπομακρύνθηκε ὀλίγον ἀπὸ τὸ σκῆνωμα, τὸ παιδὶ ἀνασηκώθηκε ἀπὸ τὸ ἀμαξίδιο καὶ περιεπάτησε. Τότε ἐπέστρεψε μόνου νὰ τὰ προσκυνήσῃ ἐκ νέου...».

*Τῶ δὲ ἐν Τριάδι Παναγίῳ Θεῶ,
τῶ ἐνδοξαζομένῳ ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ,
προσκύνησις καὶ εὐχαριστία,
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.
Ἀμήν!*

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθμ. τεύχους 308/Μάϊος-Ἰούνιος 2002, σελ. 142-143. Μετάφρασις ἀπὸ τὸ περιοδ. «Κήρυξ» τῆς Γερμανικῆς Ἐπαρχίας τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασποράς, ἀριθμ. 4/2001, σελ. 30-31. Τὸ κείμενο ἐμφανίσθηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὸ Διαδίκτυο τὸν Ἰούνιο τοῦ 2001 καὶ ἔφερε τὸν τίτλο: «Θαῦμα στὴν περιοχὴ τοῦ Μπολσόγιε Ἰγνάτιεβο - Μία πηγὴ ὕδατος ξεπήδησε κάτω ἀπὸ τὸ φέρετρο Μάρτυρος Ἱερέως». • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

